

Parcelhus

Pablo Llambias

Jubilæum

¹ Jeg var på vej til 40-års jubilæum i min folkeskoleklasse. Sommeren 2019 var det 40 år siden, vi var gået ud af skolen. *Det var ikke til at tro*, som man sagde, men det var det jo alligevel. Meget trivielt og almindeligt. Kroppene blev ældre og kastet gennem tiden, mens ejerne studsede over, de skulle slæbes til jubilæer, sådan som mange andre var blevet før

⁵ dem. Nye unge stod for tur, hvis de nåede så langt, hvis de levede til den tid, hvis de havde lyst.

Jeg forstår ikke, du gider, var der én af mine venner, der sagde. Jeg forstod ikke, hvorfor hun sagde dét. Hvorfor skulle jeg ikke gide? Det var da sjovt. Jeg havde selv været med til at arrangere det. Også de trølse klassekammerater så jeg frem til at møde. Jeg ville møde en

¹⁰ del af mig selv. Jeg ville møde mig selv som barn. Jeg havde ikke troet, det skulle blive så bogstaveligt.

Jeg havde svært ved at se ud ad forruden. Jeg havde stablet mig selv op på en pude. Ved hjælp af stylder monteret på fødderne kunne jeg nå pedalerne. Rattet føltes bredt i mine hænder, holdt i præcis ti minutter i to, sådan som kørelæreren havde sagt, jeg skulle. Folk

¹⁵ stirrede, når jeg kørte forbi. De var ikke vant til at se en seksårig på førersædet. Jeg havde det samme tøj på, som jeg havde på på første skoledag. Rødternet skjorte, korte, brune fløjlsbukser med smæk. Mit hår var i page med glat og skinnende fald på hver side af hovedet. På passagersædet lå min nye skoletaske i imprægneret, lysebrunt læder. Pennalhuset var fyldt op med blyanter, farveblyanter, blyantspidser i tungt, gyldent kobber, viskelæder,

²⁰ lineal. En madpakke, som jeg ikke ville få brug for, var stoppet ned sammen med de andre ting; madder med æg, leverpostej og kartofler.

Jeg blinkede af motorvejen ved en afkørsel, der ikke havde været der dengang. Den førte ud over engen mellem de to strålende parcelhuskvarterer Gug og Visse, beliggende syd for Aalborg. Vejen var helt ny. Dampende sort asfalt med perfekte hvide striber var malet ned

²⁵ mellem skinnende autoværn i aluminium. Jeg drejede af forbindelsesvejen uden at sinke den bagvedliggende trafik. Jeg kunne ikke undgå at bemærke skikkelsen i bakspejlet, der havde fulgt mig hele vejen fra København. Mit voksne jeg; en sammenkrøbet, mørk skikkelse på en rød, trehjulet cykel, med sorte gevandter flagrende efter sig, messende den samme remse om og om igen: *Du er dårlig, du er dårlig, du er dårlig*.

³⁰ Jeg forsøgte skiftevis at ignorere ham og få øjenkontakt med ham, men han skjulte sig under sin sorte kappe. Jeg fik af og til et glimt af hans blik inde i mørket, han både kiggede på mig og kiggede væk på én og samme tid. Den trehjulede cykel, som han sad på som en sammenkrøbet elefant, mens benene gik under ham som en aksel på et damplokomotiv, så uendeligt lille ud under ham. Cyklen var fæstnet til bilen med en tynd snor. På en parke-

³⁵ ringsplads ved Randers klatrede jeg ud af bilen med en saks og klippede snoren over, mens jeg stirrede på den sorte skygge. Da jeg begyndte at køre igen, var han der stadig; det var ligeegyldigt med snoren, han fulgte med alligevel.

Jeg var ked af at skulle have ham med til jubilæet, men der var ikke noget at gøre ved det. Jeg trøstede mig selv med, at de andre måske også havde en ubuden gæst med. Arrangementet

⁴⁰ var uden ledsager, hvilket måske kunne skræmme manganen en kone og mand, partner og

kæreste, på den anden side var vi så gamle, at der ikke var nogen grund til at være urolig. Hvis der var noget, der kendetegnede 40-års jubilarer, så var det, at de ikke orkede ballade.

Rosie, som hed Rosemary i virkeligheden, havde boet i Canada, indtil hun var otte år.
45 Jeg havde engang besøgt hende i det mørke parcelhus i Gug, hvor hun boede sammen med sine forældre. Det var ligesom at være i en skov af uendeligt høje nåletræer, men det var måske noget, jeg bildte mig ind, fordi jeg vidste dét med Canada. Hendes forældre så jeg aldrig. Nu boede hun i et nyere parcelhus ved en parcelhusvej i Visse.

Jeg havde været bekymret for, hvordan hun boede. Hvis hun boede i et stort og prangende
50 hus, ville jeg måske komme til at føle mig lille. Jeg havde ikke sparet op, sådan som mange af mine jævnaldrende havde. Jeg havde ingen friværdis, som jeg kunne omsætte i fritid, rejser og realisering af gamle drømme. Jeg levede fra hånden til munden. Jeg kunne ikke få det til at lyde, som om jeg levede en sikker og tryk tilværelse.

Mit voksne jeg sad et stykke nede ad vejen og stirrede på mig. *Du er dårlig*, skumlede
55 det og lukkede sine øjne. *Det har ikke noget med mig at gøre*, hviskede jeg. Jeg kiggede op mod huset. Det var et gulstensparcelhus, der lå tilbagetrukket i en velplejet have, havde en eller anden terrasseindretning med parasoller gemt bag en hæk, det så ganske tilforladeligt ud, stort, sådan som husene var her i provinsen, men ikke stort nok til, at jeg følte mindreværd. De skulle tage mig for den, jeg er, tænkte jeg, og ikke for den formue, jeg måske eller måske
60 ikke havde hobet op. Rosie var fraskilt, havde hun fortalt, det beroligede mig en smule. Jeg skulle ikke leve op til det perfekte familieliv. Jeg skulle ikke være voksen som dem.

Jeg kunne ikke nå jorden, da jeg svingede benene ud fra førersædet. Jeg måtte lave et lille hop for at komme ned på fortovet. Jeg smækkede døren bag mig. Jeg havde glemmt min skoletaske på passagersædet. Det var nok meget godt at lade den ligge, det ville være pinligt
65 at have den med ind. Jeg gik op mod hoveddøren. Jeg var bange for, at Rosie ville løfte mig op og drukne mig i sin 55-årige barm. Jeg måtte føre mig frem med værdighed, sige pænt goddag og spørge til, hvordan det gik, kommentere indretningen i huset. Jeg ærgrede mig over, at jeg ikke havde taget værtindeblomster med, det havde været på sin plads, det var sådan noget, voksne gjorde, velopdragne og venligt smilende, trukket op i ryggen som
70 mekaniske dukker. Mit voksne jeg, den triste skygge ude på vejen, var ikke til megen hjælp. Han havde hverken blomster eller hjerter med, bare selvoptaget selvmedlidenhed; det var ikke noget, jeg kunne bruge til noget. Jeg var et stolt barn, jeg hvilede i mig selv, jeg kunne selv finde ud af, hvad jeg skulle gøre. Jeg overvejede at plukke nogle af blomsterne i indkørslen, men det ville nemt føre til en pinlig episode.

Jeg ringede på den lille, grå dørklokke, der lød lige præcist så voksent, som jeg
75 havde frygtet. En tynd, elektronisk lyd sneglede sig optimistisk ned gennem en treklang i dur. Jeg kunne høre nogen rumstere inde bagved. Jeg spekulerede på, om jeg var den første, der ankom. Rosie, Alice og Per udgjorde sammen med mig den lille arrangørgruppe. Vi havde aftalt at mødes lidt før de andre og gøre de sidste ting klar.

80 Rosie åbnede døren og kastede et forvirret blik ud mod haven, som om hun havde regnet med at se en voksen. Hendes blik vandrede nedad, indtil hun fik øje på mig. Jeg stod på måtten som en lille hund.

- Næh, sagde hun og slog hænderne sammen, hvor er du sød.

- Tak, sagde jeg og vidste ikke, hvad jeg ellers skulle sige.

85 Rosie kneb øjnene sammen og sendte et skulende blik til min voksne skygge, der sad ude på vejen.

- Nå, *ham* lader vi vist stå udenfor, sagde hun og trak mig med ind i huset.

Hun lukkede døren, tog min jakke og hængte den op på en knage, som jeg ikke selv kunne nå. Nogle af skoene i entréen var Rosies, andre tilhørte et hjemmeboende barn,
90 som Rosie havde sagt, vi ikke ville få at se. Skoene var store, de tilhørte en teenager. Jeg spekulerede på, om jeg ville få lov til at komme ind på hans værelse og se ham spille computerspil.

Per og Alice stod med store smil i samtalekøkkenet, der gik i ét med stuen. De gik frem mod mig med fremstrakte hænder, eller det følte jeg, at de gjorde. Jeg syntes, det var akavet
95 at give hånd, men jeg kunne se, de strengte sig an for at behandle mig som en voksen. Per mumlede noget på aalborgensisk, jeg elskede dialekten, den var meget grim, men det var sådan, den lød. Jeg ville ønske, han ville sige noget mere, men jeg anede ikke, hvordan jeg skulle få ham til det. Per havde en slank, kompakt krop, han havde smilerynker omkring øjnene, hans hår var stadig lyst. Jeg kunne se, han motionerede. Han havde det dér målbevidste
100 blik, man så hos dedikerede motionister.

Jeg havde svært ved at se på Alice. Hun var hele klassens store kærlighed, også min. Det lange lyse hår var blevet kort, jeg havde glemmt, hvor lysende blå hendes øjne i virkeligheden var, nærmest stirrende. Hun var ikke høj; dengang kunne man ikke se, hvor høj hun ville blive. Jeg kunne genkende hendes stemme, hendes måde at formulere ordene på, med et
105 lille ironisk knirk til sidst, så man altid følte sig iagttaget. Jeg kunne godt lide, hun syntes, man var latterlig. Hun var ikke selv nogen undtagelse.

Jeg var engang på besøg i hendes store røde hus, der lå på den anden side af motorvejen, hvor husene var lidt større. Jeg hilste på hendes forældre, kiggede på fiskene i akvariet, sådan som man gjorde, når man kom på besøg i et nyt hus; alle havde fisk på det tidspunkt,
110 i akvarier med lys og boblende iltpumper og små dåser med mad, der lignede urtete, sugemaller, sværdfisk, neonfisk, miniatyreskibsvrag i plastic i bunden og guppyer, guppyer over det hele, der formerede sig af hjertets lyst, og hvis afkom de smukke røde og orange slørhaler slubrede i sig.

Vi var midt imellem børn og teenagere. Vi valgte at være børn den dag, det var det
115 nemmeste, jeg vidste ikke, hvad man ellers skulle gøre. Alice fandt et spil frem, som vi spillede, mens jeg febrilsk tænkte på, hvordan vi skulle komme til at lave noget andet. Da spillet var slut, stod vi lidt, og så skulle jeg hjem. Jeg luskede ud og hilste på fiskene og forældrene i omvendt rækkefølge og kom ikke siden i huset igen. En periode cyklede jeg jævnligt forbi ude på Byplanvej i håb om at få et glimt af hende i haven, men jeg så hende
120 aldrig.

Kunne man sige, at jeg spekulerede på, hvad der ville være sket, hvis vi var blevet gift? Det var mange år siden, vi havde set hinanden, det var mange år, man skulle gøre rede for. Hvad havde jeg lavet i Aalborg, hvis jeg var blevet? Havde jeg været én af de dér selvsikre provinskulturdynamoer, der omtaler sig selv som igangsætter og går i tøj, der var ungt for
125 30 år siden? Eller havde jeg været kedelig og sådan én der trak rødvin op og „havde gæster” og et skur fuld af haveredskaber? Var jeg blevet ved med at tale aalborgensisk? Selvfølgelig var jeg det. Havde jeg længtes efter at komme til København, hvis jeg var blevet? Havde jeg tænkt på, der var ting, jeg ikke havde fået realiseret? Hvad var det, jeg ikke havde fået realiseret? Mit voksne jeg sad og hånlo ude i buskene.

130 Per, som jeg havde leget med, da jeg var barn, og som dengang boede to huse fra mit barndomshjem, var en letbevægelig sjæl. Han talte hurtigt, som om han stammede, eller som om han gjorde sig umage for at få folk, det ville sige mig, til at føle sig godt tilpas uden rigtigt at vide, hvad han skulle sige. Hvad siger man til folk, man ikke har set i 40 år?

- Vil du have en drink?

135 Rosie vidste, hvad man skulle sige. Hun skænkede op, mens hun skævede til mig. Jeg ville ikke virke barnlig, som om jeg aldrig havde prøvet at drikke. Hun gjorde drinken tynd, hældte en masse tonic op, tøvede et øjeblik, inden hun lod en citronskive dumpe ned i glasset. Det kunne jeg godt lide, citron. Over for mine venner, mine klassekammerater, hov, det var dem, jeg var sammen med, kunne jeg finde på at tage en citron og suge saften
140 ud af den, mens jeg koncentrerede mig om ikke at vise sure miner. Jeg var god til citroner, bedre end de fleste, det viste jeg med øjnene, da Rosie sænkede drinken ned til mig ved samtalekøkkenets bardisk, som jeg ikke kunne kigge op over.

- Skål, sagde Per og klinkede glasset ned mod mig.

Nu var vi guttermænd og gutterkvinder samlet, blomsten af 9.c, for at fejre, det var 40
145 år siden, vi var gået ud af Gug Skole, eller hvad det nu var, vi skulle fejre, at vi snart skulle dø. Jeg kunne godt forstå, at mine venner hjemme i København, mine voksne venner, der ikke led af sentimentale følelser, eller som *netop* gjorde det, eller som havde traumer at kæmpe med, havde advaret mig mod at tage af sted. De havde ikke behøvet at være bekymrede. Mine klassekammerater så ikke så gamle og forfærdelige ud. Døden var helt klart malet i
150 deres ansigter, men de var slanke, muligvis gik hjerterne nogenlunde regelmæssigt, de virkede livlige af selv voksne at være, selvom jeg vidste, de tog sig sammen. Til daglig sad de nok trætte foran skærmene, gik tidligt i seng, gjorde de samme ting hver dag, oplevede aldrig noget sindsoprivende, eller prøvede at undgå det. Hvad jubilæet angik, var de måske bekymrede for, at de ville blive trætte i løbet af aftenen, at de ville komme til at betale for
155 stor en pris for det dagen efter, at det ikke var sikkert, det var det værd. Mine livlige, gamle venner havde nok aftalt med sig selv, at de skulle se aftenen an og regulere alkoholindtaget derefter.

De lo. De lo en voksenlatter, som jeg havde svært ved at le med på. Så kom hele remsen: hvad man lavede, hvad man havde lavet i sommerferien, hvordan éns familie havde det,
160 hvordan man levede, om man havde børn og børnebørn, hvordan de klarede det, hvad man havde af fremtidsudsigter, projekter, nogle af de sidste naturligvis, men det var der ikke nogen, der sagde, ombygninger, forbedringer af huset og sommerhuset, den slags ting,

installation af varmepumper, udskiftning af taget, dræn, hvis det var nødvendigt, klimaforandringer set fra en husejers synspunkt. Jeg prøvede, så godt jeg kunne, at følge med i samtalen, lod, som om jeg vidste noget om huse; hvad var det nu, min mor og far havde sagt ved spisebordet? Jeg sagde, man skulle plante stauder, og at Mallorca var bedre end sit rygte. Der burde være en sandkasse i haven, sagde jeg, det kunne børn godt lide. Jeg kunne med det samme se, at det var en fejl. Katte tisser i sandkasser, og der skal i det mindste være låg på. Desuden var det kun små børn, der legede med sand. Jeg følte mig øjeblikkeligt dum, forsøgte at skjule, jeg havde sand under neglene. *Du er dum, du er dårlig, du er verdens* 170 *dårligste menneske*, hørte jeg skyggen sige. Jeg sagde sammenbidt, at det var forkert at have sandkasser, jeg havde lyst til at kaste drinken ud gennem Rosies terrassevindue fra gulv til loft, se glasset splintre og følge resterne ud i haven sammen med ginen, som jeg ikke kunne tåle, og som jeg allerede kunne mærke snurre i min krop, hvad var det for en kvalme, hvad 175 var det for en svimmelhed, jeg led af, hvad var det for en sorg, jeg følte?

Det var, som om jeg var en udlænding, der prøvede at følge med i en samtale på et sprog, jeg ikke forstod. De andre kværnede løs, lo, mens jeg blev mere og mere fraværende. Jeg fik øje på mit voksne jeg, der sad gemt ude i buskene som en sort hund og lo, sådan som hunde nu engang ler, med blottede tænder. *Hvad sagde jeg?* hviskede det triumferende. 180 *Du klarer det aldrig, du kan ikke engang klare dig til et 40-års jubilæum, hvad fanden er du taget derop for? Kom med ud til min trehjulede cykel, så cykler vi hjem, du og jeg, lige så langsomt på motorvejen, mens lastbilerne buldrer forbi. Det kan være lige meget, det kan være fuldstændig lige meget, det hele, alle dine forhåbninger, de brister allerede hér, inden festen er gået i gang. Det var tåbeligt, at du overhovedet tog herop.*

Jeg prøvede at tage mig sammen. De var jo søde nok, de mennesker, de havde ikke gjort mig noget. Hvad havde de gjort, siden de skulle udsættes for mig og mine forestillinger? Jeg kunne mærke deres hjertelighed, de ville mig det godt. De så ikke ned på mig, selvom det var svært at lade være, min størrelse taget i betragtning. Det var ikke sikkert, de ligefrem respekterede mig, men man havde dog lov at håbe. Var det ikke dét, man havde 190 nye begyndelser til?

Jeg kunne næsten høre den sorte hund brøle af grin, som man sagde, men da jeg vendte mig om for at få øje på den, var den væk. Den var måske taget hjem, tænkte jeg lettet. Nu skulle jeg have en fest som i gamle dage. Der ville måske være flag på maden, små lys, som man kunne puste ud, en fødselsdag, sangen med instrumenterne, det ville blive en dejlig 195 aften, som de voksne ville sige. Jeg var grædefærdig. Jeg havde lyst til at falde dem om halsen, mine voksne venner, børnene, der var blevet store, som store, knudrede træer, parat til at falde om, med et brag. Vi stod her lidt endnu, de stod her lidt endnu. Vi kunne nyde bladene, træernes kroner, så længe vi var her. Jeg kunne stå i skygge, mens solen bagte. Giv mig lidt af jeres lys, tænkte jeg. Jeg vidste, at også de havde problemer. Jeg skulle ikke 200 projicere det perfekte liv ind på dem, det fortjente de ikke, det kunne jeg ikke gøre mod dem, de var rigtige mennesker, ikke parodier, på for eksempel voksne mennesker, sådan som jeg i min angst søgte at gøre dem til.